Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

1 Juni 1912 | Redaktion: *WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL* | N:r 11. Årg. 30

"De tio dagarna."

Söndagen den 19 maj var undertecknad i tillfälle att höra ett kort anförande över ämnet »De tio dagarne». Talaren, en finsk rektor, påpekade i detta föredrag, vad lärjungarne gjorde under de tio dagar, som förflöto mellan himmelsfärden och pingstdagen. För övrigt kunna vi läsa därom i Apg. 1: 12—26.

Av detta bibelställe framgår, att lärjungarne i huvudsak voro endräktigt tillsammans under bön och åkallan. I den ställningen voro de, när Anden på ett överväldigande sätt kom över dem enligt Herrens löfte.

Då jag hörde detta, där jag satt full av tankar och omsorger för vårt stundande årsmöte, slog mig den tanken, att detta är just, vad vi behöva göra under de dagar, som ännu återstå, innan vårt årsmöte hålles i Stockholm. På expeditionen hava vi sökt göra, vad vi kunnat, för att förbereda ärenden, som skola föreläggas konferensen, och i övrigt vidtaga nödiga åtgärder för mötets anordnande. Matrikel, årsberättelse, program och föredragningslista m. m. äro färdiga. Predikanter äro vidtalade, lokaler iordningställda, härbergen beredda. Så långt äro vi färdiga. Men ännu återstår det allra viktigaste, och det är att få våra intresserade vänners medverkan *i bön och åkallan om välsignelse.* Vi hava icke utfört vårt arbete utan bön. Tvärtom hava vi mycket ofta haft anledning att särskilt anropa Gud om nåd och visdom även under förberedelsernas utförande. Men vi anse vårt sammankommande i Stockholm och de ärenden, som skola förekomma vid konferensen och årsmötet, så ytterst viktiga, att vi äro angelägna om att få allas medverkan till ett gott resultat.

Vårt missionssällskap är i stort sett ett bönernas barn. Och det är i bön och åkallan, som medlet till fortsatt arbete och utveckling skall ligga. Vi hava nu ett så vittomfattande arbete och en sådan stor skara missionärer utposterade i olika delar av världen, att vi mer än någonsin förr behöva offra bön och åkallan, så att verket må kunna äga bestånd och även nå ytterligare utveckling. Brinner bönen varm i våra vänners hjärtan, så skall

icke heller flamman slockna på missionens altare. Våra arbetare skola gå framåt i striden, burna och uppehållna av den kraft, som förbönen skänker. Vida dörrar för ordets ingång skola öppnas, och många hedningars hjärtan skola bliva mottagliga för det goda budskapet. De infödda kristna skola stärkas i sin tro, och arbetet skall växa och växa, till dess den dagen kommer, då Guds rättfärdighet övertäcker folken.

Vi ha ofta vädjat till våra kära missionsvänner och understödjare. Ännu aldrig har en sådan vädjan förklingat ohörd. Vi ha bett om hjälp i ekonomiskt avseende under kritiska tider, och vi ha fått den hjälpen. Vi bådo några ord för de nödlidande i Kina, och vi fingo vår bön hörd genom en riklig undsättning. Nu bedja vi samma våra vänner om bön och förbön för konferens och årsmöte, och vi hava den tilliten, att tusenden med oss skola uppräcka heliga händer för att nedbedja välsignelse över vår sammanvaro i Stockholm. Med den tillförsikten kunna vi med glädje motse den stundande högtiden.

W. S—m.

FRÅN EXPEDITIONEN

Hemkommande missionärer. Sedan vårt förra nummer av tidningen utgick, hava vi fått ytterligare meddelande från Kongo, att missionär *C. J. Lindström* från Madzia i Franska Kongo kommer hem i sällskap med de missionärer, som lämnade Matadi den 21 maj. De torde vara att förvänta till Sverige den 12 à 15 juni.

Från Kina anlände den 28 maj fröken *Ellen Sundqvist,* vilken till följd av en ytterst svår huvudvärk måst anträda hemresan något innan hennes tid annars var ute. Då hon anträdde resan i Shanghai den 13 april, var hon ganska klen, men havsluften har gjort henne mycket gott, så att hon vid ankomsten till Sverige kände sig betydligt bättre. Vi hoppas nu, att hon i hemlandet må återvinna hälsa och krafter.

* * *

Dödsbud från Kongo. Vi ha härmed den sorgliga plikten att meddela missionens vänner, att det behagat missionens Herre att till sin vila hemkalla vår syster fru *Maria Petersson* vid Kibunzi. Vi ha ju i ett föregående nummer förberett våra vänner på detta nedslående meddelande. I det längsta närde vi dock en förhoppning om, att hon skulle kunna bliva återställd. Denna förhoppning har dock nu slagit fel, och vi ha fått uppkasta ännu en gravkulle i det land, där förut så många av våra trogna missionsarbetare vila.

Rörande hennes liv och verksamhet m. m. hänvisa vi till ett meddelande å annat ställe i tidningen. Må vi i våra förböner komma ihåg hennes efterlämnade make och barn. De behöva förvisso våra böners stöd.

* * *

Missionärernas sommarresor. Ehuru vi hava ett rätt stort antal missionärer hemma i Sverige för närvarande, så synas de dock knappast vara tillräckligt många för att kunna fylla behoven vid de sommarmöten, till vilka man begärt besök av missionärer. Det har nämligen ingått till expeditionen en stor mängd kallelser. Expeditionen har ock försökt, så långt det varit möjligt, att fördela resorna så, att alla

skulle få, vad de begärt. Det har dock icke lyckats oss att kunna tillmötesgå allas önskningar. Alltför många möten hållas nämligen samtidigt. Men vi hoppas, att de församlingar, som icke vid sommarmötet få besök av någon missionär, må få besök av sådana under hösten eller vintern.

* * *

Sista underrättelser från Kina. | Det är med stor spänning, som vi månad efter månad motse den dagen, då alla våra missionärer i Kina hava återvänt till sina respektive stationer. Det har också lyckats flera av dem att komma tillbaka till sina platser. Men ännu är en del av dem kvar i Shanghai. Orsaken därtill är, att det icke synes gå så fort med återställandet av lugnet, som de första underrättelserna gåvo vid handen. Den svenske konsuln, som på ett mycket berömvärt sätt vårdat sig om de svenska missionärerna, har icke ansett sig kunna lämna alla tillåtelse att återvända. Från Ichang skriver broder Fernström, att det för närvarande synes vara mera riskabelt att vistas där, än det varit under de sista tio åren. Främlingshatet synes ock vara i tilltagande. Vad slutet blir, är därför icke gott att förutse. Men vi vilja hoppas, att normala förhållanden snart skola inträda.

* * *

Nya missionskurser i höst. | Då de *missionskurser*, som under vårsidan voro anordnade i olika delar av landet, visade, att vi med denna anordning lyckats vinna stort intresse för vår verksamhet utomlands, har missionsstyrelsen på sitt senaste sammanträde beslutit, att vi under instundande höst skola anordna liknande kurser på åtskilliga andra platser. Flera ansökningar ha redan inkommit till expeditionen med begäran om dylika kurser, och vi förmoda, att då saken blir bekant, andra, som önska mottaga sådana kurser, skola giva sig tillkänna. Men expeditionen skall bliva mycket tacksam, ju förr sådana anmälningar komma in, ty kurserna behöva planeras i mycket god tid.

Vi hava beräknat, att de skola börja omedelbart efter den stora allmänna missionskonferensen i medio av september.

* * *

Utresande missionärer. | Missionär *C. W. Lembke* och fröken *Selma Lundgren* lämnade tredjedag pingst Sverige för att över Berlin och Antwerpen återvända till missionsfältet i Kongo. I dag, den 1 juni, avresa de med ångaren »Bruxellesville» från Antwerpen och beräkna att vara framme i Matadi omkring den 21 juni. Missionär Lembke har måst lämna sin familj i hemlandet. Den är bosatt i Storvik.

Nästa sändning av utresande kongomissionärer blir de sista dagarna i juli, då ett stort antal kommer att avresa.

* * *

Post till Franska Kongo. | Vi bedja härmed de missionsvänner, som sända brev och skrivelser till våra missionärer i Franska Kongo, att icke längre sätta ordet »Poste restante» utanpå kuvertet. Sedan vi nu fått egen station i Brazzaville, behövs icke längre detta ord, ty all post lämnas till våra bröder i Brazzaville, vilka sedan sända den vidare till de övriga platserna.

Om testamenten till missionen.

Bland gåvor till missionen spela testamenten en ganska viktig roll. Det är många förmögna missionsvänner, som hava det så ställt, att de icke kunna i livstiden lämna några mera betydande belopp till missionsverksamheten, men som, när de äro färdiga att skiljas hädan, gärna vilja lämna

en större eller mindre del av sin egendom därtill, allrahelst om de icke hava några bröstarvingar. Många hava ju sina penningar så bundna i fast egendom eller i affärer, såsom i handel, jordbruk eller hantverk, att de icke kunna lämna något kontant belopp, medan de leva. Då återstår för dem ingen annan utväg än att testamentera. Emellertid är det i sådana fall av synnerligen stor vikt, att testamentet skrives så tydligt och ordentligt, att det äger laglig giltighet. Till ledning därvid hänvisar jag till den missionshandbok, som är utgiven av Svenska Missionsförbundet.

Det hände en gång, att en änka, som avlidit, hade testamenterat sin kvarlåtenskap till »Svenska missionsföreningen». Någon förening med det namnet finnes icke. Lyckligtvis kände boutredningsmannen, att hon varit nära förbunden med den till Svenska Missionsförbundet anslutna församlingen på trakten. Han fattade därför hennes mening så, att med »Svenska missionsföreningen» menades Svenska Missionsförbundet, och översände därför beloppet dit. Men om de lagliga arvingarne velat, hade de kunnat överklaga det, och då hade Svenska Missionsförbundet icke fått någonting därav.

Litet emellanåt förekommer även, att testamenten skrivas »till den yttre missionen» utan att det angives, till *vilket* missionssällskap penningarna skola gå. Nu finnes det emellertid flera missionssällskap, som bedriva hednamission: Svenska Missionsförbundet, Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, Alliansmissionen, Helgelseförbundet o. s. v. Det är ju då klart, att om testamentet lyder: »till den yttre missionen», så kunna alla dessa göra anspråk på att få sin andel därav, och det kan bliva ganska mycket krångel att komma till rätta med ett sådant testamente. Därför bör testamentet innehålla, t. ex. »Till Svenska Missionsförbundets hednamission» eller »Till Evang. Fosterlandsstiftelsens hednamission» eller »Till Alliansmissionen» o. s. v. Vill testator, att de skola lika dela beloppet sins emellan, så skall detta utsättas i testamentet. Vill han giva olika belopp till de olika sällskapen, så skall även det utskrivas o. s. v.

Testamenten äro alltid förenade med varjehanda besvärligheter och svårigheter, ja stundom ledsamheter. Om t. ex. efterlevande släktingar överklaga det, så kunna de fördröja testamentets utbetalande i åratal. Svenska Missionsförbundet har varit utsatt för sådant också.

Även om icke sådana svårigheter uppstå, så är det ändå annat, som man måste taga med i beräkning. Ett testamente skall alltid delgivas de närmaste släktingarna. Ibland är det rätt svårt att få reda på dessa, i synnerhet om de ha emigrerat till Amerika. De därav föranledda besvärligheterna förorsaka icke allenast mycket arbete utan även kostnader. Det finnes emellertid åtskilliga sätt att undgå dem. Många hava sina tillgångar i kontanta penningar. Om de nu vilja, att dessa penningar skola efter deras död tillfalla missionen, så kunna de, i stället för att skriva testamente, lämna dem direkt till det missionssällskap, som de vilja hjälpa, samt av detta sällskap taga en förbindelse att till dem utbetala en viss ränta för varje år, så länge de leva. När de sedan dö, så äger missionssällskapet penningarna. Det behöves inga bevakningar, inga klagomål, inga rättegångar kunna förekomma.

Ett annat sätt är, att en person sätter in penningarna på en bank i det missionssällskaps namn, som till sist skall hava dem, men med den föreskrift, att penningarna icke skola överlåtas till sällskapet av banken förrän efter hans död, samt att räntan skall till honom själv utbetalas, så länge han lever. Sådana uppdrag åtaga sig nämligen bankerna genom sina s. k. notariatavdelningar. När då personen dör, så är penningebeloppet missionssällskapets egendom. Det står i banken i missionssällskapets namn, löses av mis-

sionssällskapet, utan att någon annan har något att göra därmed.

En annan har sin egendom uti värdepapper, i obligationer eller aktier eller dylika papper. Han har sitt levebröd av den avkastning, som dessa värdepapper giva. Han kan därför icke lämna ifrån sig papperen medan han lever, men han vill, att de skola efter hans död tillfalla något missionssällskap eller någon dess verksamhetsgren. Då kan han uti en bank på dess notariatavdelning insätta dessa värdepapper i missionssällskapets namn men med föreskrift, att avkastningen av dem skall tillfalla honom själv, så länge han lever. I sådant fall lyfter missionssällskapet efter hans död värdepapperen ur banken. Ingen testamentsbevakning behöver förekomma, ingen delgivning till arvingar, inga rättegångar äro att befara, utan saken är med ens uppgjord.

Naturligtvis kunna värdepapperen också direkt lämnas till missionssällskapet mot förbindelse, att missionssällskapet skall till givaren utbetala avkastningen av desamma. Sålunda fick Luterska Missionsföreningen i Stockholm en gång ett testamente på flera tusen kronor av en kvinna, som hade sin egendom i värdepapper. Jag sade till föreningens styrelse: »Gå till henne och bed att få hennes värdepapper mot förbindelse att till henne utbetala den årliga avkastningen, så länge hon lever.» Det gjorde styrelsen. Hon dog efter ett par år. Värdepapperen tillhörde då Luterska Missionsföreningen, och det kunde inte alls bli fråga om någon förhandling med släktingar eller andra.

Av dem, som gjort testamente, men hava sina penningar bundna, såsom jag redan nämnt, uti egendomar eller i andra affärer, är det somliga, som sälja sina egendomar eller lämna sina affärer åt andra, så att de erhålla penningarna lösa. Deras ekonomiska förhållanden äro ock sådana, att de icke behöva avkastningen av dem. Då är det mycket lämpligt, att de till vederbörande missionssällskap inbetala beloppet och därmed göra testamentet om intet. Sålunda hade t. ex. godsägaren Damstedt i Ångermanland testamenterat till Svenska Missionsförbundet 10,000 kr. Men för några år tillbaka, då han hade penningarna lediga, inbetalade han dem med förklaring, att det var hans testamente, som han sålunda inlöste.

Gårdsägaren Ström i Västerås hade jämte sin första hustru testamenterat ett belopp av 10,000 kr. till Svenska Missionsförbundet. Penningarna voro bundna uti fast egendom, men så fick han dem lösgjorda. Då betalte han in dem till Missionsförbundet och gjorde testamentet om intet. Kort därefter dog han.

Genom dylika anordningar vinnes mycken tid och därmed förenad räntebesparing för att inte tala om besparing av de omkostnader, som äro förenade med testamentens bevakning och delgivning samt eventuella rättegångar.

Men som sagt: för dem, som hava sina penningar bundna i affärer eller egendomar o. s. v., återstår ingen annan utväg än att testamentera. Man får då naturligtvis finna sig i de former, som lagen föreskriver, för att utbekomma testamentsbeloppet, samt vänta den tid, som därtill åtgår. Ett önskemål vore i varje fall, att den, som gjort ett testamente till ett missionssällskap, ville vara god och underrätta missionssällskapet därom samt lämna avskrift av testamentet. Upphäver eller ändrar han det sedan, så är det gott, om han även meddelar detta. I många fall sker det. Svenska Missionsförbundet har många sådana avskrifter. Men det sker icke i alla fall. Och fara föreligger då, att släktingar till den avlidne, vilka äro fientligt stämda mot missionen, kunna helt enkelt förstöra testamentet, om de finna något sådant i den avlidnes gömmor.

P. W.

Från vår yttre mission.

Fru Maria Petersson †.

Fru Maria Petersson.

Åter ha vi den smärtsamma plikten att meddela, att Herren efter sitt allvisa råd hemkallat en av våra kongomissionärer till sin eviga vila, nämligen fru *Maria Petersson* som avled på Kibunzi missionsstation den 6 sistlidne april.

Vi hade hoppats att i detta nummer kunna lämna några närmare meddelanden om hennes sjukdom och död, men brev härom har ännu icke anlänt. Till nästa nummer torde vi dock få mera utförliga meddelanden.

Det är alltid en tung plikt att meddela om dödsfall, och detta är särskilt förhållandet, när det gäller någon kongomissionär. Visserligen kunde man tycka, att dylika underrättelser icke äro så sällsynta och att man därför borde vara tämligen van därvid. Men just därför, att dödsfallen därute äro så talrika, och därför, att missionärerna behövas så utomordentligt väl i det myckna arbetet, kännes det så mycket tyngre, när ett nytt dödsbud kommer. Men verket är Herrens, och verktygen äro hans. Han råder över liv och död, han bestämmer gränserna för vars och ens verksamhet härnere. *Han är Herren.*

Maria Petersson, född Berglund, föddes den 11 mars 1882 i Ekshärads socken i Värmland. Hon genomgick en kurs vid Elsa Borgs Bibelkvinnohem 1905—06, vistades vid Missionsförbundets Missionsskola läsåret 1906—07 samt genomgick under året 1907—08 en lärarinnekurs vid Ateneum i Stockholm. Hon avskildes för missionärskallet vid Missionsförbundets konferens 1908 samt avreste till Kongo den 9 augusti samma år. Den 14 augusti 1910 återkom hon till hemlandet, och den 15 augusti 1911 ingick hon äktenskap med missionär John Petersson, varpå hon den 2 september i sin makes sällskap återvände till Kongo, där hon nu, som sagt, avled den 6 april. Dödsorsaken var lungtuberkulos i förening med klimatfeber. Innan hon dog, framfödde hon ett flickebarn, som efter omständigheterna tyckes befinna sig väl.

Må Herren trösta, stödja och uppehålla den sörjande maken! Han behöver våra förböner. Må vi komma ihåg honom!

Från den infödde evangelisten *Abel Kiananwa* vid Kibunzi ha vi mottagit följande skrivelse:

Huru Guds verk nu ter sig vid Kibunzi.

År 1910 led Guds verk och församling avbräck vid Kibunzi. Våra vita lärare voro mycket bedrövade, ty de infödda evangelisterna och församlingsmedlemmarna voro olydiga och ville icke lyssna till Guds ord. De återvände till sina avgudar, tillbådo och vördade dem och tänkte icke vidare på Jesus. Många skolor upphörde och församlingar upplöstes. Folket ville bara dansa på söndagarna och icke besöka gudstjänsten. Endast några få lärare stannade kvar i Guds verk. Då de gingo omkring i byarne för att lära folket, så blevo de smädade på alla sätt, och folket dan-

sade för att reta dem. Även diktade de smädesånger för att göra dem riktigt bedrövade. Till och med våra vita lärare började förlora hoppet om, att Herrens verk skulle kunna bedrivas på Kibunzi, emedan folket ej ville lyssna till Guds ord. Flera sade ock, att Guds verk hade dött vid Kibunzi. Men många kvinnor voro ståndaktiga i det, som Gud tillhör. Av männen voro ej så många kvar.

Men nu är det annorlunda vid Kibunzi. Det är verkligen förundransvärt med både folk och byar. Gud skakar människorna. Hans Ande arbetar, så att det tar eld i deras hjärtan. Byarna förvandlas i grund. Män, som under sållningstiden hunnit gifta sig med flera kvinnor, ända till fyra eller fem, lämna dem nu för Jesu namns skull. I somliga byar byggas nya skolor, och till deras invigning samlar folket ihop till fester, då de inbjuda övriga kretsar av församlingen och bedja, sjunga och läsa under mycken glädje.

Många stå upp och bedja om Guds och församlingens förlåtelse, män och kvinnor, unga och gamla, och avlägga vittnesbörd, att de vilja följa Jesus. Vi kunna nu icke få nog många lärare till de stora behoven. Gud är i sanning stor. Han är allas Fader. Och han visar sina underbara gärningar för att draga de sina till sig. Somliga personer här hava haft drömmar till förmaning, att de må lämna sina synder.

Vi äro oförmögna i allt, men för Gud är det möjligt att draga hårda människor till sig, ty han äger världen och allt, som är i den. Därför blomstrar nu Guds verk på denna trakt, och våra hjärtan fröjdas däröver. Lovad vare Gud, som giver oss seger genom Jesus Kristus!

Eder i Herren
Abel Kiananwa.

Om ställningen i Ichang

skriver missionär *K. A. Fernström* i ett enskilt brev av den 22 april följande, som visar, huru mycket som ännu återstår att göra och ordna, innan Kina blir ett nytt land. Sådana förhållandena äro i Ichang, torde de nog för närvarande vara på icke så få platser. Dock kan man med säkerhet påstå, att det är den nya regeringens och de nya ledande männens avsikt och vilja att reformera i Kina i rätt riktning. Men detta är ej gjort i ett ögonblick. Det tager år av energiskt och målmedvetet arbete. Det främlingshat, som enligt brevet tagit sig uttryck i Ichang och trakten däromkring, är också alldeles i strid med den nya regeringens principer och kommer naturligtvis, så långt möjligt är, att av densamma med alla medel bekämpas.

Missionär Fernström har varit kvar i Ichang under hela revolutionstiden, ävenså fröken Elfrida Isaksson. Fernström skriver:

Allt är som förut här i Ichang. Men revolutionen har ej precis visat sig medföra de frukter man väntade. Att taga ett nytt namn och en ny regeringsform, det går nog bra, men att omskapa folk-karaktären går ej så lätt. De nya männen, som här kommit till makten, ha redan visat sig vara de gamla ganska lika, och resultatet är, att svek och orättfärdighet i förvaltningen florerar lika bra som någonsin. De nya männen börja vanligen sin ämbetsbana med stora löften och kanske goda föresatser, men så få de, som en av våra evangelister sade, »smak på penningar, och det smakar mer och mer». Resultatet blir, att de snart följa sina föregångare i spåren i att

med rätt eller orätt roffa åt sig från folket och ur kassorna. Skillnaden är dock den, att förr hölls knappast någon kontroll över svindleriet, nu däremot kommer det i många fall en sträng efterräkning. Följden har blivit, att det för närvarande synes vara svårt att få ämbetsmän att fylla de lediga platserna. Detta beror också delvis därpå, att litet var nu anser sig kunna anklaga ämbetsmännen på högre ort, och blir någon anklagad, är ej huvudet säkert längre. Vi hade en tid en fumandarin här, som var i allmänhet omtyckt. Men han kom i delo med de äldste eller handelskammaren. De anklagade honom på högre ort och fordrade hans halshuggning utan vidare. I annat fall vägrade de att ha med stadens angelägenheter att skaffa, ty de å sin sida hade bara ett huvud var på skuldrorna. Detta exempel visar ställningen bland de styrande. Var och en är rädd om sitt huvud men vill åt motståndarens.

Stämningen hos folket mot oss utlänningar i Ichang är mera fientlig än den varit sedan år 1900. Den ger sig åtminstone mera fritt uttryck i ord och åthävor. Strax efter revolutionen voro vi ju alla bröder, ty då utfärdades stränga proklamationer, att ingen fick ofreda utlänningarne eller de kristna. Men detta är nu glömt. Känslan av, att ingen myndighet finnes här för närvarande, gör de sämre naturerna djärva och oförskämda. För icke länge sedan blevo här i närheten tre utlänningar överfallna och en av dem dödad. En av de efterlevande fick ej mindre än 38 svärdshugg. Det synes hava varit soldater, som överfallit dem. De voro i en båt på väg till Si-chuan och överföllos på natten helt oförmodat. Jag hade strax förut träffat dem alla tre. De voro lärare i en regeringens skola i Cheng-tu, huvudstaden i Si-chuan. Berättelsen härom har naturligtvis spritts bland kineserna, och det torde nog göra sitt till, att de på gatan börjat ropa t. o. m. »sa ta» = »döda honom», då de få se oss.

Elfrida Isaksson är i Kingchow och arbetar bland manschukvinnorna. Hon meddelar, att stämningen hos folket och soldaterna där är den bästa, så långt hon erfarit.

Jag är glad, att vi ha kunnat vara kvar här i Ichang, men nog har det varit åtskilligt oroligt, och jag är rädd, att spänningen börjar ta på nerverna, särskilt för min hustru. Det går dåligt att sova om nätterna för oljud och oväsen. Vi ha alltid haft sådant härute, men det är nu värre än någonsin. Vi synas ha fått mera dåligt folk i vårt grannskap, än vi förr haft. Fortsätter det på detta sätt, är jag rädd, vi få flytta ned till södra staden en tid igen, ty att vaka om nätterna och plågas av den nu tilltagande hettan om dagarna står man ej ut med. Den rådande osäkerheten gör ju ock, att man aktar mera på skrän och dundrande på portarna m. m. än under vanliga förhållanden om nätterna. I natt hade vi ett ovanligt starkt åskväder, men mellan de väldiga skrällarna hörde vi ett vilt oljud från ett par grannhus och ett häftigt dundrande på dörrar och portar.

Hwangchow den 8 april 1912.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Såsom jag i ett brev till styrelsen (infört i n:r 9) redan meddelat, anlände jag hit från Shanghai den 4 mars. Broder Tonnér hade kommit hit från Hankow redan den 1 mars. Efter mycken överläggning beslöto vi öppna våra skolor den 8 mars. Allt var ordnat därför, då broder Tonnér och jag, såsom ock i mitt brev till styrelsen meddelats, den 7 på aftonen genom telegram från vår vicekonsul i Hankow kallades dit. Som vi ej hade annat val än att lyda, gåvo vi våra infödda lärare och lärarinnor i uppdrag att börja skolorna oss förutan.

Det är förvisso inte sista gången sådant händer i Kina. Den tiden har redan kommit, då vi utländska arbetare skola »avtaga» och de infödda krafterna »tillväxa». Må vi blott möta denna period med Johannes Döparens ödmjuka sinnelag, så skola vi säkert hädanefter vinna rikare skördar för vår Mästare än någonsin tillförne. Hela strömningen och andan bland höga och låga fordrar, att kineserna få komma i förgrunden och att de utländska krafterna *leda utan att synas.* Det är därför nu för kinamissionen av största vikt, att de missionärer, som sändas hit, äga ledareanlag, parade med goda kunskaper och ett ödmjukt sinne, som är villigt att träda i bakgrunden, varhelst så behöves. Det finnes ett rikhaltigt materiel på platsen att bereda arbetare av i Herrens stora vingård, och så långt vi kunna se, vandrar Mästaren själv ibland örtagårdssängarna för att till sina vittnen taga ut den ene efter den andre och bekläda dem med kraft av höjden. Han älskar Kinas folk, och därför kommer han att få tack och lov från miljoner hjärtan och munnar.

Då jag kom upp till Hankow den 8 mars, lovade vice konsuln mig att bo hos Anna Jönsson i Wuchang, medan jag var däruppe. Näst det att vara kvar i Hwangchow, var ju Wuchang, där jag framlevde 9 av mina första år i Kina, den bästa plats jag kunde få stanna på. Där var Anna Jönsson i full verksamhet från morgon till kväll. Evangelister, skollärare, lärarinnor och bibelkvinnor, alla skulle hon övervaka och hålla i verksamhet, ty hon var ensam svensk arbetare på stationen, och de voro vana vid att rådföra sig med en sådan. Ibland kom hon i rätt brydsamma lägen och fick då söka hjälp hos bröderna Wennborg och Tonnér i Hankow. Det är ingen lätt sak att sköta en sådan verksamhet.

Den 18 mars reste jag tillbaka till Hwangchow, där mycket arbete väntade mig. Elevantalet i skolan var då 14 men har sedan växt till 19 och torde inom ett par dagar uppgå till 20, varförutom våra fyra lärarinnor, som dels undervisa, dels studera, utgöra en klass för sig. Må Herren i nåd bevara oss och nu låta oss i frid få fortsätta vårt arbete!

Under de senaste veckorna har Hwangchow blivit en riktig militärstad. Vi ha här en truppstyrka på över 5,000 man, och lika många äro förlagda i Wuchanghsien på andra sidan floden. Men vi ha hitintills ej haft det minsta obehag av dessa trupper, och som vi veta, att de äro under sträng kontroll, synes det oss bäst, att vi i lugn och ro fortsätta med vårt arbete. Vår Gud lever och sitter vid styret, så att vi äro ej lämnade ensamma, om fara hotar. Han har beskyddat och uppehållit sin församling här på ett underbart sätt under hela denna kritiska tid, så att icke en av de våra saknas, och han är densamme i går och i dag och i evighet. Dessutom måste man sanningsenligt säga, att de revolutionära i denna del av landet noggrant sökt följa sitt program att skydda missionärer, kyrkor och skolor etc. För oss har faran aldrig varit stor från de ordnade truppernas sida, men vad vi kunna ha att frukta, det är tjuvar och laglösa individer samt myteri bland soldaterna, då de bliva som besatta och då man ej på förhand kan beräkna, vad de skola taga sig till.

Lördagen den 30 och söndagen den 31 mars hade vi stormöte här. Båda dagarna var Herren oss mycket nära och fröjdade våra hjärtan och stämde vår tunga till tack och lov. Broder Tonnér och flera av de infödda bröderna predikade med kraft och överbevisning, så att där fanns säkert icke en åhörare, som ej fick något till livs. På söndagens förmiddag var ett stort antal militärer med, och jag har hört sägas, att själve översten för trupperna stod utanför ett fönster och lyssnade. Det var den största dagen i högtiden. Predikningarne voro alla goda men särskilt de, som höllos på söndagsförmiddagen av broder Tonnér, evangelisten

Shih och missionseleven Uang-Hanchen. Det var som dubbla hammarslag på spikarne och regn på törstig jord. Alla åhörarne sutto som tända ljus. Må Herren rikligen välsigna den dagens sådd! Mötet fortsatte på söndagseftermiddagen kl. 3—5, först med ett par predikningar och sedan med nattvardsgång. Det kändes obeskrivligt skönt att åter få sitta ned vid Herrens bord tillsammans med våra kära församlingsmedlemmar från när och fjärran. Underbara nåd! Vem hade väl från början vågat tänka, att något sådant så snart skulle förunnas oss! Vissheten om, att Herren burit oss över djupen samt räddat oss från nattens fasor och dagens pil och ej låtit oss drabbas av vare sig plågor eller olycka utan gömt oss under sina vingar och betäckt oss med sin sköld — allt detta överväldigade oss så, att vi under vittnesbördsmötet på kvällen rent av fördes upp på förklaringsberget. Den ene som den andre drog fram bevis på, huru Herren omgärdat sitt folk under denna kritiska tid.

Här i skolan ha eleverna alltid älskat Guds ord, men ändå förefaller det, som om någon stor förändring skett med dem. Den kristna religionen har likasom kommit dem närmare, därigenom att de även som medborgare aktas högt, om de tro på Gud. Man finner, att kristendomen för dem innebär mera verklighet än förr och att »yxan» på så vis likasom »sättes till roten på träden», så det blir hjärterannsakning av. I politiskt avseende har man olika tankar om revolutionens nytta, men ej så i religiöst. Kristendomen har genom densamma vunnit stora segrar i detta land. Må Herren giva oss nåd att begagna oss därav, innan marken åter förtrampas! Här gäller det att »smida, medan järnet är varmt». Give Gud oss visdom och kraft!

Bedjen för oss under denna tid! Många arbetare hindras att återgå till sina respektive stationer på grund av oro och osäkerhet. Ingen vet bättre, huru detta kännes, än den, som själv varit i ett sådant läge. Endast Gud kan under sådana omständigheter hålla modet uppe och giva nåd att tåligt bida. Men vi, som fått återkomma, behöva också förböner, ty faror omgiva oss och arbetet överstiger våra krafter.

Mottagen till sist de varmaste hälsningar från lärarinnor och elever i skolan, från hela vår församling tillika med bröderna Tonnér och Nilsson samt

Eder i Herren förbundna
Hilma Börjeson.

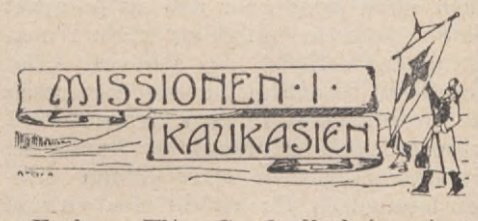

Fröken *Elin Sundvall* skriver i ett brev från Samaghar av den 2 maj följande om sina resor och erfarenheter bland folket i Kaukasien:

Först vill jag säga, att jag är mycket glad åt de extra bidrag, som ibland komma mig till del för arbetet från enskilda missionsvänner i hemlandet, ty jag besöker många fattiga hem, där det är stort behov av lekamlig hjälp, där barnen gå halvnakna och trasiga och där nöden skriar. Få de då någon liten hjälp, lyssna de alltid av tacksamhet till Guds ord — och »evangelium skall varda predikat».

I mitt förra brev omnämnde jag, att predikanten Hohannes den 9 febr. begav sig ut på en predikoresa till Alexandropol och att han då även skulle besöka Kars, Karakalla m. fl platser. Han stannade två veckor i byn Gholidjan och gick därefter till byn Ghanlidjan tillsammans med två bröder från den första byn. Då de kommo in i byn, möttes de av byprästen med en hel hop folk, som just kom ut från kyrkan. Så fort prästen fick se Hohannes, ropade han:

»Nu kommer pappin (påven).» Därefter fick han 315 personer att skriva på ett intyg, att en revolutionär kommit till byn, vilket intyg han sedan sände till Alexandropol. På eftermiddagen nästa dag kom polis med fyra soldater till byn. De visiterade hemmet, där Hohannes gästade, togo av honom hans kläder och undersökte dem, sprätte upp hans överrock i ena hörnet för undersökning samt togo hans böcker och papper. Därefter måste han följa dem till fots i djup snö till Alexandropol — de redo på hästar. Det var en ytterst svår vandring för den gamle mannen. Då de på natten kommo till Alexandropol, sattes Hohannes i fängelse på ett högst obarmhärtigt sätt. Nästa morgon blev han flyttad till ett annat fängelse, där han blev mycket illa behandlad av soldaterna, som ryckte honom i skägget, gåvo honom örfilar, riktade sina bössor mot honom, så att han trodde, att hans sista stund var kommen. Han blev omsider förd inför polismästaren, där även tio av de troende bröderna från byn inställde sig för att vittna till hans försvar.

Så snart polismästaren erfor, att Hohannes hade rättighet från myndigheterna att förestå de små församlingar, som finnas häromkring, frigav han honom. Men han blev tillsagd att genast återvända till sitt hem och där invänta order från guvernören i Erivan. Inga order hördes dock av därifrån.

Sedan ha predikanten Hohannes och jag varit på resa till Karakalla, Kars och byn Pargit. Vi reste den 28 mars och återkommo hit den 26 april.

I Karakalla stannade vi från den 30 mars till den 16 april och höllo dagligen två möten i skolhuset för fullt hus. Där hade en tid verkat en gammal predikant från Turkiet, som fått vara till mycken välsignelse. Nu i maj ämnar han återvända till sitt hemland. Han och Hohannes besökte tillsammans hemmen mellan mötestiderna. Så gjorde ock jag tillsammans med troende systrar. Dessa hembesök med läsning av Guds ord, samtal, bön och sång syntes vara till verklig välsignelse. Jag hade glädjen att tillsammans med några systrar försona tre parter, som en längre tid levat i ovänskap. Söndagen efter påsk hade vi dop och firande av Herrens nattvard. Hohannes döpte då 50 barn och 2 ynglingar.

I Kars stannade vi sex dagar och i Pargit tre dagar. Där var en nybildad församling, som för tre månader sedan börjat hålla möten i ett hem. Det var mycket glädjande att vara på denna plats. Rummet, där vi höllo möten, var fullt så gott som ständigt från morgon till kväll av lyssnande och frågande män och kvinnor. De hade för flera år sedan haft besök av missionär Höijer, predikanten Sembat och den gamle Gregor, och utsädet hade burit frukt i välsignelse. — Från början ingick det icke i vår plan att besöka Pargit, men då vi voro i Kars, kommo två unga, troende män därifrån till oss och bådo, att vi skulle besöka dem. De voro även hos guvernören och utverkade hans tillåtelse för oss att hålla möten, vilket ock lyckades trots prästens försök att hindra saken.

Ack, att även i dessa trakter ett allmänt uppvaknande komme till stånd! Men allt tyckes liksom fördränkas i den massa brännerier, som finnas och som sprida förbannelse över land och folk. Herren kan dock allting förvandla. Bedjen för oss och för Guds verk i Kaukasien!

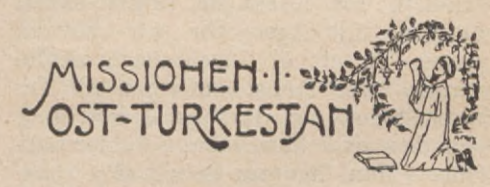

Kaschgar den 21 april 1912.

Kära missionsvänner!

Frid vare eder!

Det har varit en orolig tid i Kina, och svallvågor och dyningar därav

sträcka sig även till dessa utkanter av riket. Ili, ett distrikt mellan Agso och Urumtji, guvernementstaden i länet, har under en lång tid varit i de revolutionäras händer. Urumtjisoldaterna ha bekrigat Ilisoldaterna utan framgång. Fu-mandarinen i Urumtji vann över de revolutionära i sin stad, tog ett par hundra av dem till fånga, stympade och dödade dem barbariskt och gjorde sig på så sätt ytterst förhatlig för motpartiet. När nu republiken proklamerades i Kina, kunde ej fu-mandarinen giva sig, ty då hade hans dödsdom varit skriven. Han lär nu söka uppvigla tunganerna (till muhammedanismen övergångna kineser) mot kineserna och söker på så sätt rädda sig. Platsen för dessa händelser ligger dock omkring *två månaders väg från Kaschgar*. Förra veckan kom telegram från Agso, att de revolutionära mördat Taotajmandarinen och en annan mandarin och tagit makten där. Denna stad ligger 18 dagsleder härifrån. När telegrammet nådde mandarinerna här, väckte det bestörtning. Intet under, att så skedde. För några år sedan indrogs det underhåll för de kinesiska soldaterna här, som årligen kom från det inre av Kina. Då sändes största delen av soldaterna tillbaka till Kina, och blott en handfull män återstodo. Det skulle komma hit nya soldater, hette det, men dessa uteblevo. Kineserna här förfoga således över en massa nästan folktomma kaserner. Så kom upproret i Ili. Då kom order från Urumtji, att Kaschgar skulle sända soldater till Agso för att bevaka passen, så att ej Ilisoldaterna skulle komma över Tianschanbergen till Tarimbäckenet, och då togs så gott som hela den sista återstoden soldater härifrån. Man har nu delvis sökt reparera skadan genom att utdela gevär och något träna sönerna till de jordbrukande kineserna i Nya Kaschgar.

Kinesernas politiska ställning här synes mig vara den, att de söka speja in i framtiden för att se, vilket parti, som slutligen skall segra, och hylla detsamma. Nu påskyndades dock avgörandet — den republikanska flaggan hissades och stångpiskorna klipptes bort. Tills vidare är detta nog den enda reformen här, och den var oblodig. Vi hoppas till Gud, att allt i framtiden får förbli lika fredligt, och även vi vänta, att en ny tid skall uppgå över detta land. Jag har med flit dröjt vid den politiska ställningen härstädes för att giva de vänner, som delvis med oro tänkt på missionen och missionärerna, en lugnande nyhet. Vårt arbete har ej i ringaste mån störts av dessa politiska skiftningar.

Nu vill jag övergå att tala om en annan sak, nämligen

en söndag i Kaschgar.

Det är vår! Trädgårdarne voro för en 8 à 10 dagar sedan klädda i vit, gulvit och lilafärg. Det var de trädsorter, som blomma före lövsprickningen, vilka då buro denna jungfruliga dräkt. Nu är den tiden förbi. De stå nu klädda i grönt och vitt. Vattnet, det rödbruna, porlar i alla kanaler och går ut att vattna allt levande i nejden. Fåglarne kvittra och sjunga på olika melodier. Det är en naturens förnyelsetid. Politiska makter kämpa ock för en förnyelse. Må den bliva av väckande, upplyftande natur, så att Livets Furste får efter den andliga vintern bringa vårluft och vårliv in i själarna.

Innan vi ännu hunnit stiga upp, ha vi en stojande, lekande, glad och obekymrad barnskara ute på gården. I sin fattigdom äro de dock lyckliga och sorglösa. De gå i skolan på vardagarna men njuta av söndagens frihet även de.

Vi stiga upp och äta vår frukost, läsa texterna efter »Dagens Lösen» och anbefalla oss och dagens arbete, våra barn därhemma, våra vänner och välgörare, kamraterna på fältet m. fl. åt vår Gud och nedbedja hans välsignelse. Det är Gustafsson, som i dag skall leda vårt möte, men han säger sig vara klen, så att han möjligen ej kan

predika. När tiden närmar sig 10, gå vi alla till sjukuset, i vars väntsal vi ha våra möten. Orgeln bäres ut dit. Redan är barnskaran samlad och flera av de äldre. Orgelns toner och barnens friska sång utgöra sammanringningen. Småningom fylles salen till sista plats. Vår lärare i skolan får läsa upp en text ur Lukas sista kapitel. Så åter en sång, varpå Gustafsson leder i bön och predikar en stund — men krafterna svika, och han ber mig fortsätta. Jag talar om Moses såsom förebild till Kristus, frälsaren och förlossaren. Därefter bön och sång till avslutning.

Vi skulle ej ha mottagning, men tvenne personer ha kommit med en svår tandvärk — de måste hjälpas. En annan har kommit långväga ifrån och är alldeles utmärglad av frossa. Han måste ha kinin. Patienten med knäskålsbrott, som vi förbundo i går kväll, måste ock ses till.

Nu är det middag. Vi få för ovanlighetens skull icke endast äta i fred utan även därefter läsa något till egen uppbyggelse ur boken »Kristus och hans män». En missionär Hunter från Kina Inland-missionen är i Kaschgar på besök. Han har predikat för kineserna här i dag och kommer nu till oss. Vi dricka kaffe tillsammans och därpå samlas vi missionärer, då Hunter talar över 21:sta psalmen. Både tal, sång och bön äro uppmuntrande för oss alla.

Nu kommer en rik hadji (pilgrim) in till oss med en flicka och en gosse. Han har i åratal hållit sig till oss missionärer, och säkert är nog, att ingen i Kaschgar säger så många och gedigna sanningar till folket som han angående evangelium och kristendomen. Men mannen är, vad man brukar säga, »konstig». Släktingar och andra tillskansa sig av hans egendom, och med rätt eller orätt anser han sig förföljd av de flesta. Nu kommer han med tårar i ögonen och berättar en lång historia och ber om hjälp. — Ute på gården framför fönstren går en egendomlig uppenbarelse — det måste vara en nykines. Han har nämligen kinesiska kläder men saknar fläta och bär på huvudet en sorts uniformsmössa. Upptagen som jag är med hadjin, har jag ej tid att inbjuda honom. Men nu kommer tjänaren inspringande med bud: Kinesiske ambonen Gehätaj har kommit på besök. Hadji med barnen måste utrymma gästrummet, och så träder den höge herrn in och hälsas välkommen. Det är första gången jag ser honom med kortklippt hår. Ännu behåller han sin vanliga kinesiska dräkt. Han är en ovanligt språksam och trevlig man, men i dag är han mera fåordig än vanligt. Intet nämnes om de politiska striderna, som nu pågå, men däremot bjuda vi på te och orgelmusik. Hans egentliga ärende är att bedja mig resa över till Nya Kaschgar till Titaj, generalen, som behövde läkarhjälp. Jag lovar att resa dit i morgon.

När besöket är över, kommer hadjin åter och vill med hela sin övertalningsförmåga förmå mig att inskrida och hjälpa honom i hans strider och tvistigheter med hustrun och släktingarne. Detta måste bestämt avvisas, och dock ömmar jag för mannen. »Jag är en kristen, men har ingen, som är min 'ägare'», klagar han. På våra knän bedja vi, att Herren måtte bli hans »ägare» och utföra hans sak, där den är rättfärdig. Han går så bort mera lugnad, än jag väntat att se honom. Huru man i fall som detta rättast bör förhålla sig, kan stundom vara svårt att avgöra.

Lägger man härtill, att Gustafsson haft många besök på sitt rum, min hustru ett »kvinnomöte» med tedrickning och samtal samt att flera enskilda samtal ägt rum mellan kamraterna, så ha våra vänner en liten inblick i, huru en söndag på en missionsstation förflyter. Bedjen för oss!

Eder broder i Herren
L. E. Högberg.

Oroligheterna i Ost-Turkestan och vår mission därstädes.

Såsom tidningarne meddelat, har telegram anlänt till Utrikesdepartementet från svenske ministern i Peking, att anarki utbrutit i Kaschgar i Ost-Turkestan. På ministerns begäran har ryske ministern i Peking givit Rysslands konsul i Kaschgar i uppdrag att skydda de svenska missionärerna därstädes.

Till Svenska Missionsförbundets Expedition anlände den 25 maj följande brev från missionär Adolf Bohlin, avsänt omedelbart efter de första oroligheternas utbrott:

Kaschgar den 7 maj 1912.

Som posten nu står färdig att avgå, vill jag passa på tillfället och genast meddela något om de fasansfulla tilldragelser, som timat här i natt. Vi ha ej fått veta mycket ännu, ty stadens portar hållas stängda, men av en mandarin, som med familj sökt tillflykt på stationen, ha vi fått veta, att »taotaj» och »hsien-kuan» (borgmästaren) i natt mördats och möjligen flera. Taotajs fru har själv tagit sitt liv, då hon såg sin man mördad. Här råder en förfärlig rädsla och villervalla, vilket ej är så underligt, då denna stora stad nu är utan all styrelse. Fångarna ha själva brutit sig ut ur fängelset, och därigenom har ställningen blivit ännu värre.

Mot oss har ej visats någon fiendskap ännu, men ingen vet, vad som kan komma att hända. För mig personligen är ställningen svårast, då jag bor och har allt mitt i Nya Kaschgar, som är härden för kineserna här. Efter mötets slut i söndags reste jag hit till gamla staden. Då jag kom hit, fick jag meddelande om, att kvartalslönerna kommit, och därför beslöt jag stanna tills som i går för att få ut brevet. Då jag kom till ryska postkontoret, fick jag veta, att det var stängt på grund av en ryssarnas högtid. Jag beslöt då att stanna tills i dag. Genom allt detta har det gestaltat sig så, att jag nu är tillsammans med de övriga kamraterna, varåt jag är glad och ser Guds ledning i det hela.

Jag har nu sänt en man till Nya Kaschgar för att taga reda på, hur det står till där. I afton skola Gustafsson och jag försöka att resa dit, om det är möjligt.

Det är möjligen de reaktionära, som stå bakom detta uppror, men för övrigt är allt så upp- och nedvänt, att man icke vet, hur det står till. Kanske det snart skall visa sig, att det helt enkelt är ett pöbeldåd, som på samma gång får tjäna vissa politiska intressen.

Vi hoppas och tro, att det ej skall bli så långsamt. Må Gud beskydda och hjälpa oss samt detta arma folk.

Med varmaste hälsningar från oss alla genom tillgivne

Ad. Bohlin.

Såsom av telegrammet från svenske ministern framgår, har ryske konsuln fått i uppdrag att skydda våra missionärer i Kaschgar. På grund härav torde icke någon direkt fara för livet hota dem för närvarande. De ryska myndigheterna i Kaschgar äga en kosacktrupp på 60 man, och den ryska konsulatbyggnaden kan lätt nog befästas. Emellertid måste väl missionärerna lämna missionsstationerna och lasarettet åt sitt öde, och man kan befara, att dessa hus utsättas för plundringar. I Kaschgar finnes det en mycket talrik lös befolkning, massor av kortspelare, tiggare och lösdrivare, som gärna stjäla, vad de komma åt. Inga soldater finnas i staden; de äro nämligen kommenderade till de norra delarna av provinsen för att där upptaga striden med de kinesiska revolutionstrupperna. (Se brevet från missionär Högberg i detta n:r). I Kaschgar och för övrigt hela den södra delen av provinsen finns alltså ingen militär, de lokala myndigheterna äro sålunda maktlösa, och pöbeln har tagit tillfället i akt.

För våra missionärer i Jarkend är emellertid ställningen mera osäker, mänskligt sett, om oroligheterna utbreda sig dit, vilket är troligt. Jarkend ligger fem dagsresor från Kaschgar och saknar telegrafförbindelse, icke heller finnas där några europeiska myndigheter, som kunna giva dem skydd i händelse av fara.

Missionärerna i Kaschgar äro: L. E. Högberg med fru, David Gustafsson, Adolf Bohlin, Lovisa Engvall, Hilda Nordqvist, Elin Svensson, Elsa Andersson; i Jarkend: Oscar Andersson, Gerda Andersson, Stina Mårtensson, Mia Mobeck, Rich. Nyström med fru; i Jengi-Hessar (där en ny station är under anläggning, 1 à 2 dagsresor från Kaschgar): Gottfrid Palmberg och G. A. Arell.

Vår expedition har hos Kungl. Utrikesdepartementet begärt att få del av alla underrättelser, som från svenske ministern i Petersburg eller från andra håll ingå till departementet om ställningen i Ost-Turkestan.

Det må vara missionens vänner angeläget att bedja Gud beskydda våra missionärer och våra missionsstationer i Ost-Turkestan under denna oroliga tid. Vår hjälp står i Herrens hand.

När och fjärran.

Världens största kyrkomöte.

Under denna rubrik skriver den svensk-amerikanska tidningen *Veckobladet* följande om metodistkyrkans stora generalkonferens, som hölls i Minneapolis i Amerika under förra månaden:

Under denna månad kommer Minneapolis att i särskild mening bliva metodismens stad. Här hålles nämligen metodistkyrkans vart fjärde år sammanträdande generalkonferens, världens största kyrkomöte, som naturligtvis har mycket att uträtta och därför fortgår i icke mindre än fyra veckor. Under dessa möten komma de mer än 800 delegaterna från alla världens ändar att noggrant granska, vad som utförts sedan förra konferensen, och samtidigt ordna verksamheten för kommande fyra år.

Vad pietismen varit för den luterska kyrkan, det har metodismen varit för den reformerta kyrkan i England. Då John Wesley framträdde, härskade likgiltighet och försoffning på det andliga området, men genom hans i mänsklig ringhet och gudomlig kraft begynta verksamhet kom snart en våg av väckelse och livaktighet att brusa fram över hela den engelska världen. Om sitt eget arbete uttalade han de bekanta orden: »Hela världen är mitt pastorat.» Och detta har på ett förunderligt sätt blivit sanning under de år, som flytt. Det är ännu icke tvåhundra år sedan han framträdde, men här ha nu representanter från alla världsdelar samlats för att rådslå om metodistkyrkans angelägenheter. Av ett litet senapskorn har det blivit ett stort träd. Det var skönt att i onsdags morse få som åhörare deltaga i den högtidliga men enkla gudstjänst, med vilken konferensen här öppnades. Där satt längst fram en skara av i tjänsten grånade, men att döma av deras framträdande ingalunda trötta biskopar, de flesta sedan ungdomen kämpar i Herrens här. Där sutto indier med turbaner på huvudet, negrer från Afrika och Amerika, män från Australien, Asien och Europa, representerande miljoner kristna. Väl har även denna kyrka under sin nuvarande stormaktstid smittats av världen och dess väsende, men illa dömer den, som menar, att det är idel världslighet och ljumhet. Det var icke utan, att det slog oss med

förvåning, då vi märkte, huru hela den första gudstjänsten bestod av bön, bibelläsning och lovsång. Inga konstlade, människoprisande tal, och voro bönerna understundom långa, kände man dock, att de kommo från hjärtan, som innerligt längtade efter ett Andens utgjutande över församlingen och över hela den världsomfattande verksamhet, för vars skull man kommit tillsamman. Blir det ropet över alla andra — får det sinne, som besjälade den nitiske, trofaste Wesley, härska i den konferens, som nu överlägger i vår stad, skola de beslut, som fattas, i icke ringa mån bidraga till förverkligandet av Jesu ord: Detta evangelium om riket skall predikas till ett vittnesbörd för alla folk.

Ny mission i Kongo.

Denna tidnings läsare skola utan tvivel erinra sig, att Svenska Missionsförbundet i sin Kongomissions tjänst för några år sedan hade ett par tyska systrar, fröknarne Mathilda Kohm och Alma Doering. De voro i vår Kongomission för att lära språket och komma in i afrikanska förhållanden med tanke på att sedermera börja en självständig mission. Sitt underhåll hade de fullständigt från Amerika och Tyskland. Sedan de lämnade vår missions tjänst, hava de varit upptagna på andra håll. En av dem har vistats i 4 år i Ost-Afrika. Nu har den mission, som från början utsände dessa två, ombildats för att under namn av *Kongo Inland-Missionen* upptaga självständig verksamhet mycket långt inne i det stora Katangaområdet, som ligger i själva hjärtat av Central-Afrika. Det är förnämligast inom ett område, som heter Bena Biomba och Lulua. En undersökningsresa till detta område har gjorts av några av sällskapets missionärer, och resultatet av undersökningsresan har blivit, att sällskapet beslutit sig för att där upptaga sin verksamhet.

Enligt de uppgifter, som lämnats, kommer deras första missionsstation att ligga omkring 75 svenska mil från den närmast intill belägna missionsstationen, som är amerikanska presbyterianernas huvudpost i Luebo vid Kasaifloden. Området, som nu är föremål för detta sällskaps arbete, lär vara mycket folkrikt, och de första missionärerna hava blivit mycket väl mottagna av landets hövdingar, som med öppa armar hälsade dem välkomna.

Lika ledsna som vi äro, då intresset på äldre missionsfält blir splittrat, och då missionsföretag trängas om platserna på vissa områden, lika uppriktigt glada äro vi däröver, att nya missionsföretag sättas igång för att upptaga verksamhet på områden, som hittills äro oberörda av evangelii inflytande. Vår önskan är, att Herren rikligen måtte välsigna denna nya Kongo Inland-mission, så att den snart måtte få se stora och rika frukter av sitt arbete.

Olika sätt.

Vid ett möte, som rörde sig om den yttre missionen, sade den kände doktor John R. Mott: »Då jag fullbordat min första missionsresa runt jorden, framhävde jag nödvändigheten av att inom ett år få ut 1,000 nya missionärer. När jag fullbordat min andra världsresa, framhöll jag nödvändigheten av att bedja Gud om 10,000 nya infödda evangelister på de olika missionsfälten. Men när jag återkom från min sista missionsresa till Orienten, har jag måst framlägga hednavärldens behov på ett annat sätt. Jag har måst framhålla nödvändigheten av att få den rätta *drivkraften* i arbetet.